

FIKİR PERVER

Fikir, Sanat ve Edebiyat.

SAYI 44 MART 2023

DÜNYA FARKINDALIK GÜNÜ

AYSMVLNRN

Ey Türk Gençliği,

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden, mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî, bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.

Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakru-zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asîl kanda, mevcuttur!

2017 senesinde başlattığımız "Geleceğimiz Kitapta" adlı köy okullarına kütüphane kurma projemizi 2 yıldır sürdürürken ülkemizdeki genç yazarların ülkesine seslenmesi için 2019 Ağustos ayı itibariyle Fikirperver Dergi olarak karşınızdayız. Amacımız gençlerin hislerini bu dergi vasıtasıyla yazıya dökmesidir. Keyifli okumalar dileriz.

Yazarlarımız

Ahmet Karabulut
Asya Alin Arslan
Beyda Topan
Demet Antepüzümü
Elif Güzel
İsmail İğdeli
Mehmet Ali Keskinliç
Muteber Kadioğlu
Nihan Şenol
Rafiye Kalaycıoğlu
Seda Karagöz
Şehnaz Orhan
Şüheda Bice
Tuğba Bademci
Yusuf Bilal Bayraktar
Zeynep Arzu Dişci

Editörlerimiz

Merve KAKICI
Meryem ÇAYCI
Özgür AKTAŞ

Kapak İllustrasyon

Ayşe MAVİLİ NARİN

Tasarım

Sıla ERGÜN
Yaren GÜZELKARALAR

Sesli Dergi

Sılanaz KALENDER

Web Tasarım

Emre KIDIR

İletişim

Büşra AYRANCIOĞLU
Sıla Naz KALENDER

2019 yılında ülkemizin gençlerinin isteklerini dile getirmek için oluşturulan Fikirperver dergi' de siz de yazmak isterseniz bizimle mail yoluyla iletişime geçebilirsiniz.

44. sayı

Mart/2023

fikirperverdergi.com

▶ Fikirperver Dergi

📷 🐦 fikirperverdergi

fikirperverdergi@gmail.com

Geleceğimiz Kitapta

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından köy okullarına kütüphane projesi bugün itibariyle ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

▶ Geleceğimiz Kitapta

📷 🐦 @gelecegimizkitapta

HAYATI
BULMAK
MI,
KENDINI
BULMAK
MI ?

Hayatı mı bulmalı yoksa akan hayat içinde kendini mi bulmalıydı insan? Kim olduğunu bilmekle başlamalı belki de tüm sorular. Bilme sanatına vakıf olmak tüm mesele bunda. Zor olsa gerekti yaşamla kendin arasında kalabilmek. Hayat akış hızına kapılmadan dur diyebilmek biraz yavaşlamak belki de... Tüm duruşlar yeni sıçrayışlara daha büyük sıçrayışlara atılmak içindi. Tüm mesele burada saklıydı; durmak ve yavaşlamak. Kaç kişiyiz şu hayatta günü kucaklayabilen? İşe yetişmeliyim, okula, çevreme, sana, ona, başkasına yetişmeliyim diyen... Ya kendimize olan koşturmalarımız... Sahi kaç kişiyiz kendine yetişmeye çalışan? Kendine yetişenlerden olma ümidiyle...

Seda KARAGÖZ

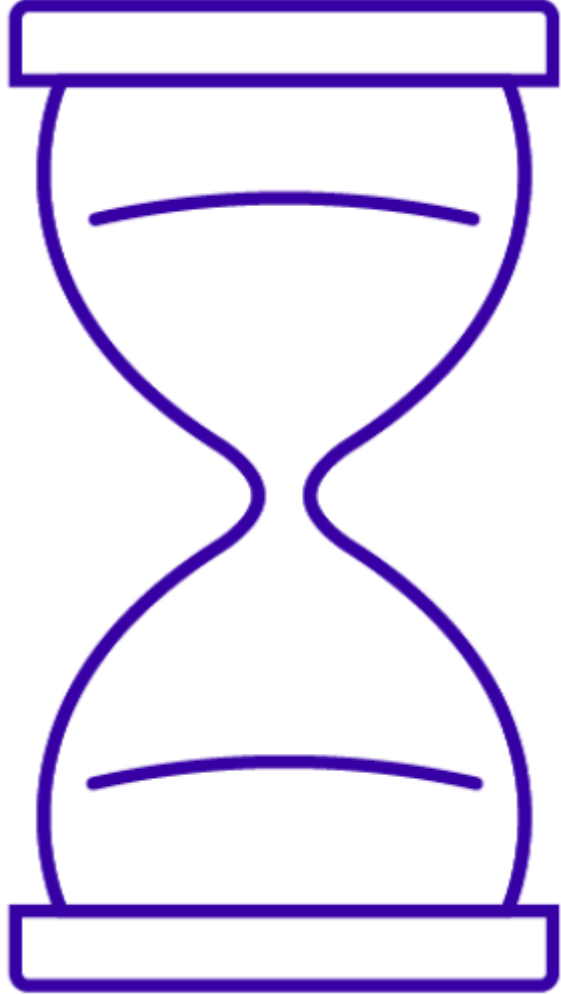
NEYİ BEKLIYORSUN?

Hep başımıza büyük şeyler geldiğinde mi bize bahşedilen nimetleri fark etmeliyiz? Bu bir gereklilik değil, farkındayım. Bilerek gereklilikmiş gibi yazdım, çünkü bugün bulunduğumuz noktada buraya yazacak daha uygun bir ek bulamadım!

Her nefesimizde nice sırlar saklıyken her anımızda da nice cevherler gizlidir. Olanı görmekte midir maharet yoksa her anın kıymetini bilip şükrünü eda etmekte mi? Şükretmek için olanı kaybetmek ya da kaybetmenin eşiğine mi gelmek gerekir? Şikâyetten kurtulmak için nimetten uzak düşmekte midir keramet? Bu soruların sadece benim değil, bu satırları okuyan sizlerin de bu aralar her gün aklından geçtiğini biliyorum. Soruların aklımıza gelmesi ilk durak: FARKINDALIK, kendimize kocaman bir aferin verelim.

Her şey ilk durakta başlarken yol almak için devam etmek gerekir. Evet, ikinci durak: CEVAPLAR. Bu durakta daha çok zaman harcarız, lâkin bunun pek bir önemi yoktur. Hayatın bir hızı olmadığı için cevaplarda harcanan zaman da önemli değildir, kişiye özgüdür, erken ya da geç kavramlarının geçerliliğini yitirdiği noktadır burası. Bu cevaplar günlük hayatta “N’aber?” sorusuna düşünmeden verdiğimiz “İyidir” klişe cevabından çok daha fazlasıdır.

Masaya oturduğumuzda karşımızdaki sandalyeye de kendimizi oturturuz. Bakarız gözlerimizin içine ve cevaplarımızı çatır çatır veririz. Ben oturdum ama göremedim kendimi, diyen varsa aramızda hemen kalksın yerinden ve aynanın karşısına geçsin.

Biraz yaklaşsın ve gözlerinin en içine bakarak cevapları sıralasın. Böyle yazınca kolay oluyor da gerçekte kolay mı sanıyoruz çatır çatır konuşmayı? Tabii ki değil, işte burada yeni bir durağa varıyoruz: DÜRÜSTLÜK.

Sağa sola ahkam kesmek kolay, o gözlerin içine baka baka söylemek lazım doğruları tüm çıplaklığıyla. Herkesi kandır geç, çoğu zaman da kendini. Şimdi göz temasını kesmek yok, kendini kandırırsan da aynadaki gibi dediklerini duyuyorsun birden. Ama bu nasıl olur, ikizin de dudakları kıpırdamıyor ki. İyi de nereden geliyor bu ses? Hiç sağa sola bakma, içinden geliyor bu ses, sol yanından, en derinden. Hakikatin sesi bu, sen üstünü örtmeye çalıştıkça açığa çıkmak için tüm gücüyle direnen hakkın sesi. Senin çoğu zaman geçiştirdiğin ve yokmuş gibi davrandığın, her daim azim ve kararlılıkla büyüyen hakikatin öz sesi. Hani ilkokulda öğretmenin atasözü verip kompozisyon yazmanı isterdi de sen tam olarak anlamazdın atalarının bu sözle ne demek istediğini. O zaman öğretmene soran sen, masumca ve gerçekten anlamak isterdin: Öğretmenim, ‘Güneş balçıkla sıvanmaz, derken ne demek istediniz?’ Öğretmenin açıkladıktan sonra da anladığın kadarıyla yazmaya başlardın. Şimdiki sen bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun, bu yüzden aynı soru bugün boynunda “Hükümsüzdür” yazısıyla karşında duruyor. Sen kimi kandırıyorsun ya da kandırıldığını zannediyorsun, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu hayatta kandıramadığın tek kişi sensin. Peki, sen bunun farkında mısın? Fark etmek için neyi bekliyorsun? Elindeki her şeyi kaybetmeyi mi? Tüm sevdiklerini toprağa vermeyi mi? Bir uzvunu yitirmeyi mi? Tüm çocukluğunun yerle bir oluşuna şahitlik etmeyi mi? En yakın arkadaşlarını gözün yaşlı aramayı mı? Yoksa umutla çevrendekilerin seni aramasını mı? Emin adımlarla bastığın yerin o kadar da emin olmadığını görmeyi mi? Dün dedikodusunu yaptığın komşunun enkazdan çıkışını gözü yaşlı izlemeyi mi? Hiçbir sorunun sendeki cevabını merak etmiyorum. Ama o merak ediyor ve tüm sabırsız hâliyle cevapları duymak için sana bakıyor, gözlerinin taaa içine. Evet, şimdi sen de fark ettin, gözlerine bakar gibi görünse de aslında o bakışlar içine işliyor. O da biliyor cevapların sende saklı olduğunu. Bu yüzden ısrarla senden gözlerini ayırmıyor. Ve haykırıyor yüksek sesle: Neyi bekliyorsun?

FARK ETMEK için, ŞÜKRETMEK için, SEVMEK için, VAR GÜCÜNLE YAŞAMA TUTUNMAK için, DOYA DOYA HAYATI YAŞAMAK için, ADIM ATMAK için, YOL ALMAK için, YOL OLMAK için, YENİDEN BAŞLAMAK için neyi bekliyorsun? Bir gün o enkaz altında kalmayı mı? O gün, her şey için belki de çok geç olmayacağını nereden biliyorsun?

6 Şubat 2023 tarihinde gerçekleşen depremde hayatını kaybedenlere rahmet olsun...

Beyda TOPAN

KIŞININ NOKSANINI
BİLMEK GİBİ İRFAN
OLAMAZ

Dergimizin 16'ncı sayısında "Kariyer Yönetiminde Üç Soru Üç Cevap" başlıklı bir yazı yazmıştım. Ve üç sorudan ilki "Ben kimim?" sorusuydu. Bu yazıda bu soruya cevap aramıştık. Ve devamla "Ben kimim sorusu, aslında en temel sorudur. Çünkü öncelikle kendinizi tanımanız gerekli. Yani bir nevi teşhis gibi. Mevcut durumu ortaya koymak için. Ben kimim sorusu sizin mevcut durumunuzu ortaya koymaya ve tespit etmenize yardımcı olur. Kendinizi değerlendirirsiniz... Teşhis birinci adımdır. Şunu da unutmamak lazım. Her insan biriciktir. Her insan kendine özgüdür. Ben kimim sorusuna cevap bulduğunuz "Siz" biriciksiz. Sizden başka yok. Önemli olan karar vermek ve kararınızı kararlılıkla uygulamaktır." diye devam etmişim. Merak edenler dergimizin 16'ncı sayısından tekrar okuyabilir.

Bu ayın konusu "farkındalık" olunca, Dergimizin 16'ncı sayısındaki yazının bu bölümü aklıma geldi. Çünkü farkındalık; "Şu anda ne yaşıyorum" sorusunu yanıtlamak için, kendi düşüncelerini, duygularını ve bedenini gözlemlenmesi yoluyla elde edilen zihinsel bir durum olarak tarif ediliyor. Kavram genellikle bilinçle eş anlamlıdır ve aynı zamanda bilincin kendisi olarak anlaşılır. Farkındalık durumları, deneyim durumlarıyla da ilişkilendirilir, böylece farkındalıkta temsil edilen yapı, deneyimin kendi yapısında da yansıtılır.

Farkındalık kavramı, yüzeysel bir bilgilenme değildir. Basit bir bilme değildir. Burada aynı zamanda bilgiden de uzaklaşıp, daha entelektüel bir düzey vardır. Farkındalık, bir şeyin bilişinin içsel, derin, tutarlı bir şekilde kişinin geri kalanıyla mükemmel bir şekilde uyumlu hale geldiği bir durumdur. Ahlakı, yaşam biçimini, disiplini şekillendiren, onları sahici kılan bu tür bir bilgidir.

Farkındalık telkin edilemez. Kişinin dünyayla ilişki kurma biçiminin orijinal inşasıdır. Ancak bireysel olarak, kişinin kendi dış deneyimleri yoluyla inşa edilir. Yavaşlatmayan ama farkında kılan risk farkındalığı durumudur. Rehberlik eden ve heyecanlandıran kişinin kendi yeteneklerinin farkındalığı durumudur. Kişiyi şefkatli ve kibar yapan acının farkındalığı durumudur. Bizi yenilmez kılan sevilmenin farkındalığı durumudur.

Neler olduğunun, nasıl değiştiğimizin, bizi hangi geleceğin beklediğinin farkına varmak doğru yönde

atılmış temel bir adımdır. Farkında olan acı çekmez ama yüzleşebilir ve yeniden çalışabilir. Paylaşılan farkındalık, ortak eylemi mümkün kılar. Kendimiz hakkında sürekli güncel kalmamızı sağlamak için farkındalığa ihtiyaç vardır. Sahip olabileceğimiz herhangi bir anlayış, gerçekte somut eylemlerle geliştirilmemişse eksik kalır.

Bu tanıma göre farkındalığın en temel sorusu da "Ben kimim?" sorusu olmalı.

Rahmetli Doğan Cüceloğlu Hocam "İnsan İnsana" kitabında şöyle diyor: "Kendini tanıma devam eden bir süreçtir. 'Kişinin noksanını bilmek gibi irfan olamaz' sözüyle bu sürecin zorluğu ve önemini atalarımız vurgulamıştır. Kendini tanıyan kimse gerçek duygu ve düşüncelerinin farkındadır. Böyle biri, başarısından dolayı elini sıktağı kimsenin yüzüne gülümserken, gerçek duygusu kıskançlıksa bunu fark eder. Bu farkında oluş sayesinde, karşındakini niçin kıskandığı üzerinde düşünebilir ve kendisiyle ilgili bazı özelliklerinden haberdar olabilir. Örneğin, karşındakinin başarısının onun cesaretli girişiminde görebilir, ne var ki, kendisi baskı altında büyümüş olduğu için böylesine cesaretli girişimler yapamaz. Dolayısıyla da girişim yaparak başarı kazananları kıskanır. Kendini tanımayan bir kimseyse, gerçek duygularının farkında olamaz. Elini sıktağı kimsenin yüzüne gülümserken, içinde bir sıkıntı olduğunun belki farkına varabilir. Ancak içinde hissettiğı duygunun gerçek içeriğini ve nereden kaynaklandığını bilemez. Böyle durumlarda, bu kimselerin kafaları karmakarışıktır ve genel bir huzursuzluk içindedirler. Herkese ve her şeye kızmaya, kavga çıkarmaya hazırdırlar. Kavga çıkarttıkları kimselerse

genellikle yakın aile çevresindekilerinden oluşur. Böyle huzursuz günlerinde eşlerine, çocuklarına, anne babalarına sürekli çatarlar. Kendini tanıyan kimse, dış dünyadaki olayların ve iç dünyasında oluşan yaşantıların çoğu kez farkındadır. Bu tür biri, çevresindeki kişilerin kendisini nasıl etkilediğinin farkında olduğu kadar, kendisinin çevresindekileri nasıl etkilediğini fark edebilir. Böylece kendi yaşamını yönetebilme olanağına kavuşmuş olur. Kendini tanımayan biri ise, dış dünyadaki olayların kendisini nasıl etkilediğini bilemez. Çünkü kendi iç dünyasında olup bitenleri henüz tam algılayabilmiş değildir.” Özetle, kendini tanımanın sorusu çok basit, “Ben kimim?” Bu sorunun cevabının peşine koştuğunuzda, sürekli sorup cevaplarını kendinize verdiğinizde farkındalığınız artacaktır.

Bir kitap okudum hayatım değişti, dersiniz ya. Bu söz, bu zihin, farkındalığınızın artmasının kanıtıdır. O ana kadar doğru bildiklerinizin eksik ya da yanlış olduğunu fark edersiniz. Veya hiç bilmediğiniz, karşılaşmadığınız bir şeyin var olduğunu fark edersiniz. Ya da yaşadığınız bir durumun aslında bilimsel temellere dayanan tarafının olduğunu, tanımlandığını ve nasıl baş edeceğinizi fark edersiniz. İnsan hayatında bazen bir kitap, bazen bir insan, bazen bir söz, bazen bir davranış hayatınızın yönünü tamamen değiştirebilir. Beğenmediğiniz ne var ise terk eder, yerine yenilerini koyarsınız. Onunla zenginleşir, onunla büyür, onunla gelişirsiniz.

Hep deriz ya “Allah insanı iyi insanlarla karşılaştırsın.”

Bu günlerde çok popüler olan bir söz var: “Sen çevrendeki en sık gördüğün beş kişinin ortalamasıdır” Karşınıza öyle biri çıkar ki “Ben onda iyi niyeti gördüm, sevgiyi gördüm, hayata bakışı güzel, olumlu ve pozitif bakışını gördüm” der ve bu hâllerinin peşinden gidersiniz. Ve o sizde büyük bir farkındalık yaratır hayata karşı, yaşama karşı. Sizi değiştirir, geliştirir, büyütür, içinizdeki çocuğu çıkartır, içinizde olan bir yeteneği ortaya çıkartır. Sana yaz der, yazma yeteneğini ortaya çıkarır. Ben bunun en yakın örneğiyim. Şerif Hoca bana yazmalısın dedi, dergimize yazmaya başladım ve bir de kitap yazdım.

Azra Kohen’in Aedan kitabında dediği gibi; “Farkındalığımız arttıkça, hayatı köleleştirmek için değil, hayatın yanında olmak için emek harcayacağız.”

Sizin de etrafınızda farkındalığınızı artıracak, gelişmenize, büyümenize, zenginleşmenize katkısı olanların çok olması dileğiyle... Ve bizi yenilmez kılan sevilmenin farkındalığını artıranların çok olması

dileğiyle...

Sağlıcakla kalın, hoşça kalın.

Ben bu yazıyı yazıp son hâlini verirken Kahramanmaraş'ta 7.7 ve 7.6 büyüklüğündeki iki deprem Kilis, Diyarbakır, Adana, Osmaniye, Şanlıurfa, Adıyaman, Gaziantep, Malatya ve Hatay'da büyük yıkıma neden oldu. Haberleri dinledikçe aklıma iki önemli cümle geldi: "Sesimi duyan var mı? Sesim geliyor mu?" Marmara ve Düzce depreminde bu cümleleri çok duyduk. Önce sessizlik istiyorlar ve enkaz altında kalanlara böyle sesleniyorlar. Sesin geldiği yerde, zaman zaman elleriyle enkazı kaldırarak, hayat kurtarmaya çalışıyorlar. Biz ülke olarak, böyle anlarda birbirine çok yardımcı olan, yardıma koşan ve kenetlenen bir ülkeyiz. Varımızı yoğunu ortaya koyarız. Kan vermeye koşar, yiyecek, giyecek ve her türlü yardım için seferber oluruz. Bu bizim en iyi yönlerimizden biridir. Ama eksik olan bir tarafımız var; o da önlem almak. Daha neler olacak da acaba önlem alacağız? Daha neler olacak da farkındalığımız artacak? Daha neler olmalı ki depreme dayanıklı binalar yapacağız? Daha ne kadar acı kaybımız olacak ki depremden daha az zararla kurtulacağız? Bu soruların şimdiden cevabını aramaya başlayalım ki bir daha bu ve benzeri acıları, üzüntüleri yaşamayalım. Yavaşlatmayan ama farkında kılan risk farkındalığı durumunun artmasını tesis edelim.

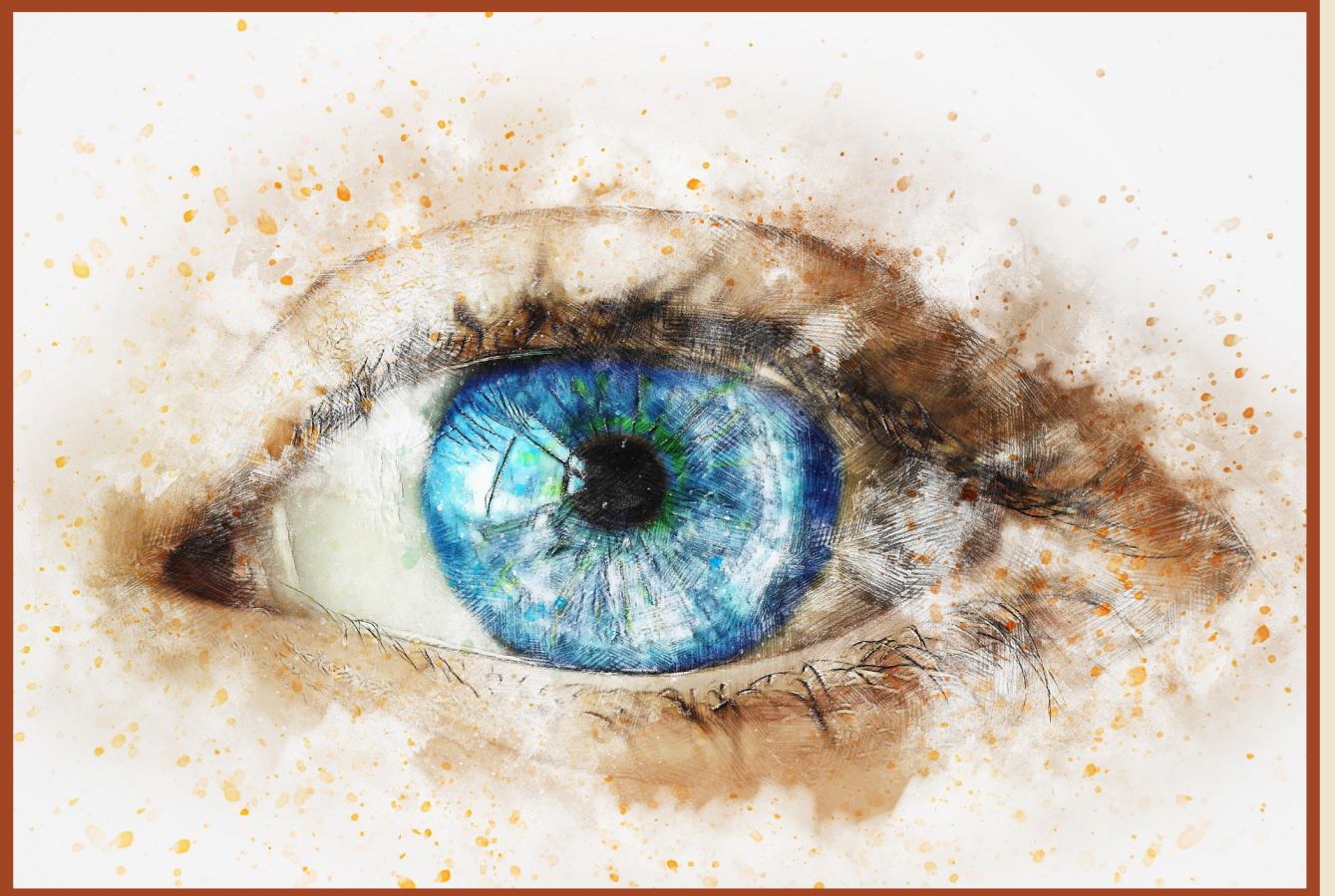
Kahramanmaraş ve çevre illerde hayatını kaybedenlere Allah'tan rahmet, yaralılara acil şifalar diliyorum. Geride kalanlara ve ailelerine Allah sabır versin. Ve orada bu soğukta hem deprem hem de yaşamla mücadele edenlere güç kuvvet versin. Ülkemize büyük geçmiş olsun.

Kaynakça:

<https://unaparolaalgiorno.it/significato/consapevolezza>

<https://www.gestalt.it/definizione-consapevolezza-psicologia-psicoterapia>

<https://www.robortamarzola.it/consapevolezza-cosa-vuol-dire/>

EY SEVGİLİ NEREDEYDİN!

Depremler oluyor şehrimde,
Gönlüm yıkılmış bir harabe,
Dünya vuslata gömüldü,
Ey sevgili neredeydin!

Umut ettim dârâ,
Üstüm başım hep yara...
Bedenim der ne çara,
Ey sevgili neredeydin!

Açtım ellerimi semaya,
Doyulmaz mıydı tek gecede duaya?
Unutma, hamdolsun bu cana!
Ey sevgili neredeydin!

Unutulmuş bir hasret,
İnsanlar! Ne bu şehvet?
Bilmem kime kasvet...
Ey sevgili neredeydin!

Gömüldüm bir mezara,
Yanımda bilmem kaç numara...
Kavuşsa gönlüm sana,
Ey sevgili ben geldim!

Yusuf Bilal BAYRAKTAR

Deprem, babaannemin deyişiyile zelzele,
Bedenin üstünde zelzele,
Bedenin altında zelzele,
Türkiye'de zelzele,
Dünyada zelzele...

Saat 04.17, 03.00'e kadar çalıştığım bir gece. 1 saatlik uykumdan çılgınlar gibi bir sarsıntı ile uyandım, bu öyle avizeye bakıp acaba deprem mi oluyor diyeceğin bir sarsıntı değil. Avizenin tavana çarpacağı kadar şiddetli bir sarsıntı. Bitmek bilmeyen bir sarsıntı, bitsin Allah'ım diye yalvardığımız bir sarsıntı. Ben kilometreler ötede aklımı oynatırken, 10 il duvar patlamaları duydu, evleri yok oldu, apartmanları yerin dibine geçti. Eşyaları paramparça oldu.

Anlaşılacağı üzere bu yazıyı ruh sağlığını 6 Şubat'tan itibaren toparlayamamış bir insan yazıyor. İnsan yazarken emin olamıyor, çünkü insanlığımızı da enkaz altında bıraktık. 6 Şubat'tan itibaren yemek yemek, uyumak, gülmek, su içmek gibi insani ihtiyaçlarımızı giderirken utanır olduk. Türkiye'nin en güzel şehirleri yok oldu. Turlar kalkıyordu Mersin'den Antakya'ya, Gaziantep'e bu şehrin güzelliklerini görmeye, şimdi o güzelliklerin yerinde sadece açılmamış enkazlar var. Yaşam üçgeni diye öğrendik, ee yaşam üçgeni enkaz açılana kadar hayatta kalmayı sağlar, yaşam üçgenine sığınan insanlar kurtarılmadı bu ülkede.

Yıl 2013, ay eylül, 5000 İngilizce öğretmeni atanmış bu ülkede, bana İslâhiye çıkmış. Haritada yerini bilmezken, üç yıl yaşayacağım bir memleket oldu bana. Ömrümde ilk defa 60.000 nüfuslu bir ilçede yaşadım, ömrümde ilk defa bir ilçede yaşadım. Ömrümde ilk defa nüfusu 1000.000'dan az bir yerleşim yerinde yaşadım. İlk gittiğim yıl kafe yoktu, doğru düzgün restoran yoktu. Canımız sıkıldıkça A101 ve Bim geziyorduk. Kadın günleri yaptık can sıkıntısından bol kahkahalı. Hiçbirini kaçırmadığımız. Ne güzel dostluklar kurduk. 60.000 nüfuslu olunca herkes herkesi tanıyor, herkesle kardeş akraba oluyorsunuz. Yıl 2023, on yıl geçmiş, artık İslâhiye'de bir tane kafe yok, artık İslâhiye'de bir tane market yok, artık İslâhiye'de oturulacak yer yok. Artık İslâhiye yok.

İlk atanmaların ilk tuttuğu ev çok değerlidir ya, o ev de yok artık. Bizim oturduğumuz 1. Kat artık yerin dibinde, üstüne içinde yaşayan insanlara mezar olmuş. Ya biz olsaydık içinde ya yıl 2023 değil de 2013 olsaydı. Ben de bir sayı olacaktım, Fatma Şahin'in cümlelerinde, "60.000 nüfuslu İslâhiye'nin yarısı yok."

İskenderun'da hangi arkadaşımı arasam gözyaşı, yas, acı kayıp.

Antakya hangi arkadaşımı arasam gözyaşı, yas, acı kayıp.

Kahramanmaraş'ta hangi arkadaşımı arasam gözyaşı, yas, acı kayıp.

Bu cümleleri on il ve bütün ilçelerine söyleyebilirim.

İnsan korkusundan da mı utanır?

Nefes almaya çekinir olduk, binlerce canımız alamıyor diye o nefesi.

Kolay geçmeyecek, çabuk bitmeyecek, ama biz yaralarımızı saracağız, yine saracağız.

Son kez diyorum, deprem öldürmez bina öldürür.

09.02.2023

Mersin

ZELZEL

Tuğba BADEMCI

Uyuyordum. Bir anda, bir ışık hüzmesi gözümün önüne ilişti. Ve artık uyanmıştım. En son dün akşam, günün yorgunluğu atmak için yarım saat kadar şekerleme yapayım derken şimdi fark ettim sabah olduğunu. Gözümü açmakla açmamak arasında kaldığım zaman diliminde anlamıştım bu ışık hüzmesinin benim gibi yeni uyanan Güneşe ait olduğunu. O an içimi bir sevinç kapladı. Yorganı üstümden öyle bir atışım var ki sanki rüyamı bölüp ötesinde bir gün yaşamak için açmıştım gözlerimi. Odamın içi turuncu bir yangının ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlamıştı bile. Yürümeye yeni başlayan bir bebeğin ilk adımını attığı heyecanla ve coşkuyla cama yönelip perdeyi açtım. Öyle bir renk cümbüşü vardı ki gökyüzünde... Beyaz bulutların arasından ma-viye karışmış turuncumsu bir renkti bu. Gökyüzünü kaplayan bulutlara rağmen binlerce kilometre uzaklıktan bile ışığını bizden esirgemiyordu sevgili Güneş. Düne ait ne varsa her şeyi unutmuş gibiydi. Yeni bir şeyler söylemek istercesine umudunu kaybetmeden her gün üzerimize doğmaya devam ediyordu. Karanlığı yarıp tanyerini ağartmış bir şekilde bize gülüm-süyordu. Benim güneşim gönlüme doğmuş bile. Sonra kendi kendime ”Bu sabahın asla tekrarı yok, kalk ve tadını çıkar” dedim.

Yatakta doğrulmuş bir şekilde oturuyorken dışarıdan sesler duymaya baş-

ladım. Hemen balkona çıktım. Horozun öyle bir ötüşü vardı ki sesi iki dağın arasından yankılanıp kulağıma geliyordu. Ötüşen kuşların cıvıltısı ise beni bir an kendimden aldı ve yanımdaki sandalyeye çöktüverdim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bir süre o şaşkınlıkla sandalyede oturmuşum. Ben daha uyanıp gözleri-miz zar zor açabilmişken kuşlar nasıl oluyor da bu kadar yüksek sesle cıvılayabiliyorlardı? Sahi neydi saba-hın bu saatinde kuşların telaşı? Küçücük bedenlerinden avazı çıktığı kadar öten kuşların sesi, insanoğlunu gaflet uykusundan uyandırmak için mi, yoksa sabahın ilk ışıkları ile kalkıp yiyecek aramaya yani çalışmaya başlamak için mi? Aslında doğanın bize öğrettiği bir bilgi var işte şu an anladım. Tüm canlılar rızıklarını

kazanmak için erken kalkma zorunlulukları vardır. Aksi takdirde bereketsiz ve şevksiz bir hayat sürmemiz kaçınılmazdır. Sabahın bu saatini bereketli kılan neydi acaba? Bu sorunun cevabını yine doğada bulabilir miydim?

Öylece etrafı izlerken gözüme bahçemizdeki ağaç ilişti. Yapraklarıyla bir şey anlatmak istiyor gibiydi. Derin derin nefes alışverişini buradan görebiliyordum. Ağacın derdi ise sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kendi besinini üretmek üzere karbondioksiti alarak oksijeni havaya vermeye başlamaktı. Güneş battıktan sonra ise tıpkı bizler gibi solunum yapmaya devam edecekti. İşte şimdi bazı şeyler yerine oturmaya başlıyordu. Demek ki sabahı bu kadar bereketli kılan sebeplerden biri de oksijenin en bol olduğu saatlerden olmasımış. O an yüzüme bir gülümseme ve vücuduma bir rahatlama gelmişti. Çünkü kafamda bazı soruların cevaplarını bulmuştum. Bu huzurla sandalyede oturmaya devam ederken hafif bir ürperti hissettim. Sanırım biraz üşümüştüm. Ne kadar süre balkonda oturduğumu da bilmiyorum.

Tam odaya girmek için adımımı atarken bütün mahalleyi bir koku sardı. Evet evet ben bu kokunun adını biliyorum... Gecedен sabaha kadar çalışan fırıncı amcanın emeklerinin sıcacık ekmek olmuş hâliydi. Çocukluğumun kokusuydu bu. Yüzümde bir gülümseme ve karnımda hafif açlık belirtileriyle odaya girdim. İstemsiz bir şekilde ayaklarım masaya doğru gidiyordu. Oturdum bir anda şunları yazarken buldum kendimi:

Sevgili Zeynep, her sabah şu düşünce ile uyan; harika bir şey gerçekleşmek üzere. Her gününü hayatının son günüymüş gibi yaşarsan bir gün haklı çıkarsın. Orhan Veli'nin dediği gibi “Uyandım, baktım ki bu sabah güneş vurmuş içime. Kuşlara, yapraklara dönmüşüm...”

Sabahı erken karşılayanlara selam olsun...

Zeynep Arzu Dişçi

Şubat ayının kapak konusunun 'farkındalık' olduğunu okuduğumda 2022 yılı Haziran-Ekim ayları arasında temelde gençlerin farkındalığını öne çıkarmayı amaçlayan İzmir Uğur Böcekleri'nin 193. Küçük İyilik fikri olan Yarınlara Yolculuk projesini anlatmayı planlamıştım. Yazımı bitirdikten sonraki gün on bir şehrimizi derinden sarsan deprem haberini duydum. Ömrüm boyunca yaşamadığım ve eşine rastlamadığım bir felaketle karşı karşıyaydık.

İlk deprem, gece yarısı meydana geldiğinden dolayı depreme evlerinde uykuda yakalanan milyonlarca insanımız vardı ve maalesef on binlerce de kaybımız. Şu satırları yazdığım depremin dokuzuncu gününde bile enkaz altında canlı kurtarma çalışmaları devam ediyor. Depremi ilk günlerindeki kaos ortamı biraz olsun dinmiş ve hayatta kalan insanların temel insani ihtiyaçlarının karşılanması bir nebze olsun sağlanmış gözüküyor. Ama deprem sonrası maddi sorunları giderilse bile özellikle yakınlarını kaybeden, deprem travması yaşayan ve olumsuz olarak etkilenen insanların psikolojik olarak desteğe ihtiyaç duyacakları bir gerçek. Bu vatandaşlarımızın şok, korku, üzüntü, öfke, çaresizlik, suçluluk, kaygı, pişmanlık, karamsarlık, donukluk ve hissizlik gibi duygusal tepkiler vereceklerini söylüyor uzmanlar. Dikkat dağınıklığı, unutkanlık, yaşananları inkar etme, intihar düşünceleri, kendini suçlama, düşüncede dağınıklık ve yaşadıkları travmayı kendi içlerinde yeniden deneyimleme gibi zihinsel tepkiler de söz konusu olabilir. Yorgunluk, uykuya dalmada problem yaşama, baş, göğüs, karın gibi yaygın ağrılar, mide bulantısı, gerginlik, nefeste darlık ve çarpıntı gibi fiziksel tepkiler ve içe kapanma, hatırlatıcı uyaranlardan kaçma, alkol ve madde kullanımı, ani irkilmeler, aşırı tepki verme gibi davranışsal tepkiler de verebilmiş insanlar. Depremi yaşamış kişilerde ilk haftalarda yukarıdaki tepki ve belirtilerin görülmesinin normal karşılanması gerektiği söylene de yaşanan yakınmalar bir iki ay içinde azalmazsa, kişinin yaşamını sürdürmesini etkiliyor ve baş etmek zor geliyorsa ruh sağlığı uzmanlarından destek almanın doğru olacağını söylüyor uzmanlar. Ama 13- 14 milyon insanın bireysel olarak psikolojik destek alması çok da mümkün değil tabii ki. Bunun için yapabileceğimiz en iyi şey yanlarında olduğumuzu hissettirebilmek bu insanlara. Sosyal ve bireysel desteklerin, bireyin travması konusunda iyileştirici bir güç olduğunu biliyoruz. Bu sebeple, depremde vatandaşlarımızın duygularını ve düşüncelerini içlerine atmaktansa onları dinleyen bir arkadaş, aile, komşu ya da daha önce tanımadığı bir insanla bile olsa konuşmalarının bu süreçte kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacağını söylüyor uzmanlar.

YARINLARA YOLCULUK

Diğer yapabilecek şey de farkındalıklarını artırmak. Farkındalık, en genel anlamıyla kişinin dikkatini şimdiki zamana odaklayıp yaşadığı deneyimin bütünüyle farkında olmasıdır. Devamlı olarak geçmiş düşünmeyi bırakıp şimdiki zamanda var olmayı; düşüncelerimizi, duygularımızı ve hislerimizi onlara tepki vermeden gözlemlemeyi içerir.

Yukarıda bahsettiğim Yarınlara Yolculuk projesi ise bir İzmir Uğur Böcekleri İyilik Akademisi toplantısında bir tıp fakültesi öğrencisinin kendisinin ve üniversitedeki arkadaşlarının yaşamakta oldukları olumsuz olayları anlatması, umutsuzluklarını paylaşması, geleceğe dönük beklentilerinin gittikçe azaldığını ve özellikle de çoğu arkadaşının mezun olur olmaz yurt dışına gitmeyi düşündüğünü söylemesinin ardından doğdu. Tüm dünyanın ve ülkemizin yaşadığı pandemi ve ekonomik kriz yıllarında İyilik Akademisi proje ekibi de yaşam mücadelesinin başındaki gençlere kendi ayakları üzerinde durabilmeleri için gereken yetileri aşılama amacı güden bir iyilik fikri oluşturma kararı aldı.

172. Küçük İyilik Fikri olarak doğan İyilik Akademisi hayata iz bırakmak isteyen gönüllü eğitmenlerin, çeşitli uzmanlık alanlarından oluşan eğitim programları ile tecrübelerini paylaştığı, gençlere, anne babalara, çocuklara bilginin ışığını yayma hedefi olan bir sosyal sorumluluk projesi olarak yola çıktı.

Yarınlara Yolculuk adı verilen Uğur Böceklerinin bu 193. Küçük İyilik Fikrinin amaçları arasın-

da eğitim verilen gençlerin zaten kendi içlerinde var olan güçlü yanları fark edip kullanarak umudu beslemelerine, hayallerini hedefe dönüştürmelerine yol arkadaşlığı etmek, kişisel ve davranışsal gelişim fırsatları sunmak, hayal kurup hedefleri için plan yapabilmelerine cesaret vermek, ilham, cesaret, güven verip iç motivasyonlarını canlandırarak hayatlarında sürdürülebilir kılmak ve de gönüllülüğe özendirme vardı. Bu amaçları gerçekleştirmek için koçluk ve mentörlük alanlarında uzman olan Uğur Böcekleri İzmir Bölge Lideri İlkay Öğrenci'nin önderliğinde Figen Doğan, Özlem Demiray, Dinçel Laçın ve Esra Balandı, bu iyilik fikrine katılmak isteyen Uğur Böcekleri'ne sürecin nasıl yürütüleceği konusunda eğitimler verdiler. Uğur Böcekleri sosyal medya hesaplarından bu süreçte destek almak isteyen üniversite öğrencilerine yönelik paylaşımlar yapıldı. Başvuranlar arasında yapılan bir değerlendirme sonucu ülke çapında 32 öğrenci belirlendi. Bu öğrenciler ve 25 gönüllü rehber eşleştirildikten sonra haziran başında rehberler ve rehberlik alan gençlerin katılımıyla online olarak 'Süreç Bilgilendirme Toplantısı' yapılarak tanışıldı. Birbirleriyle birebir eşleştirilen rehberler ve gençler karşılıklı olarak belirledikleri tarihlerde Takdir-Tanışma-Keşif-Plan, Değer Çalışması, Güçlü yönler-Gelişmeye Açık Yanlar/Dış Engeller, Umut-Umuda Yolculuk, Vizyon Çalışması, Film Sohbeti (Kung-Fu Panda) ve Yolculuk Nasıl Geçti? başlıklı her biri yaklaşık birer saat süren yedi seansta ikili online toplantılarla bir araya geldiler. Bu seanslardan başka aralarında İlham Veren Hayatlar, İşe Alım Süreçleri ve Peynirimi Kim Kaptı? başlıklı sunumlar da farklı günlerde toplu grup seansları olarak yapıldı. 31 Ekim 2022 tarihinde de Rehberler ve Rehberlik Alan Gençlerimizin katılımıyla Proje Kapanış Toplantısı gerçekleştirilerek süreç sonlandırıldı.

Bu seanslarda gençlerimizin farkındalıklarını artırarak kişisel potansiyel ve yaratıcılıklarını açığa çıkarmaya, aldıkları ilhamı canlandırmaya, düşüncelerini ve yaratıcılıklarını harekete geçirmeye ve geliştirilmeye çalışıldı. Bu süreçte amacımız onlara bir şeyler öğretmek değil, kendi en iyi versiyonlarını bulmalarına destek olmak ve kişisel ve davranışsal gelişim fırsatları sunarak bu iyilik fikri projesi ile başarı hikâyelerine yol arkadaşlığı etmektir.

Rehberlik alanla rehber arasında eşit bir ilişki oluşturmaya çalışıldı. Seanslarımızda mümkün olduğunca gençlerimizi dinlemeye ve yargılayıcı zihniyette olmamaya gayret ettik. Elimizden geldiğince yargılamadan suçlamadan sadece gözlemleyerek, dinleyerek ve fark ederek 'öğrenen zihniyet' olmaya çalıştık.

İlk seansımız olan Takdir-Tanışma-Keşif-Plan safhasında rehberlik alan gencimizi tanımak ve anlamak için onun özgeçmiş, sevdiği ve sevmediği şeyler, akademik süreçleri,

kariyer hedefleri ve süreçten beklentileri konularında karşılıklı bir sohbet ettik.

İkinci Seans olan Değer Çalışması safhasında sahip olduğu değerlerin neler olduğu bu değerleri nasıl ve ne ölçüde yaşadığı ve bu değerlere sahip olmanın yaşamının diğer alanlarını nasıl etkilediğinden konuştuk. Güçlü Yönler/Gelişmeye Açık Yanlar/Dış Engeller başlıklı üçüncü seansımızda rehberlik alan gencimizi kendisini ileriye taşıyan, hedeflerine ulaşmasını sağlayan kişiliğinin güçlü yönlerinin neler olduğu temel konumuzdu.

Umut/ Umuda Yolculuk başlıklı dördüncü seansımızın temel konusu adından anlaşılacağı gibi umuttu. Umutun gencimiz için anlamından yola çıkarak geçmiş deneyimlerinde umudunun yeşerdiği ve kırıldığı anların neler olduğu paylaşıldı.

Beşinci seans olan Vizyon Çalışması'na gelirken rehberlik alan gencimizden beş yıl sonra kendini nerede hayal ettiğini anlatan bir resim veya yazı ile gelmesi istendi. Hangi zorluklarla karşılaşabileceği ve "Beş yıl sonraki hâlin şu andaki sana ne tavsiye verirdi?" sorusuna cevap vermesi beklendi.

Altıncı seansa gelmeden önce gencimizden Kung Fu Panda filmini seyretmesi istendi. Kendini tanıma, kendini gerçekleştirme ve gücün kendinde olduğunu görme açısından oldukça öğretici olduğunu düşündüğümüz bu film hakkında oldukça eğlenceli bir seans geçirdik.

Yedinci Genel Değerlendirme seansında birlikte yaptığımız yolculuk sürecinin nasıl geçtiği ve değerlendirildiği konuşuldu. Gencimizden kendini en fazla etkileyen bölümü hangisi olduğu, kendine dair neleri keşfettiği, hayatında nelerin bu yolculuk nedeniyle farklı olacağı konuşuldu.

Tüm seanslar tamamlandıktan sonra rehberlik alan gençlerimiz ve rehberlerimizin bir araya geldiği kapanış seansı yapıldı. Katılımcıların hemen tümünün süreçten olumlu olarak bahsettikleri görüldü. Aşağıda rehberlik alan gençlerimizin süreç sonunda paylaştıkları görüşler var:

Sosyal sorumluluk bilinci oluşturdu.

Önceden de çok düşünen fakat yanlış düşünen bir insan olduğumu fark ettim. Doğru düşünmeyi nereden nasıl başlamm gerektiğini seanslar sayesinde daha iyi öğrendim diyebilirim. Rehberimin işinin ehli birisi olması da katkısını oldukça arttırdı.

İsmail İĞDELI

Belirgin sandığım şeylerin daha belirginleşmesine önceliklerimin hedeflerimin keskinleşmesine yardımcı oldu.

Tekrardan kendimi tanıdım. Çok güzel insanlar tanıdım. Yeni bilgiler edindim ve daha birçok güzel şey. Değerlerimi belirlememe yardımcı oldu. Daha umutlu olmama yardımcı oldu.

Seanslarımda önemli cümleleri not ettim geriye dönüp baktığımda hatırlayayım ve üzerine düşüneyim diye. Onlardan birini yazmak isterim buraya: Kendi özünü keşfederek kaderini yeniden yaratabilirsin. Gerçek anlamda bana çok güzel şeyler kattı bu süreç. Kendimi daha iyi tanıdım, kendime farklı açılardan bakabildim. Çevreye ve ülkeme olan bakış açımı genişlettim. Kendimi sevmeyi, değerli hissetmeyi ve hayal kurmaktan vazgeçmemem gerektiğini hatırladım. Çevremde pozitif ve farklı bakış açısına sahip olmanın farklılığını bir kez daha hissettim.

Kendimi ifade etmem kolaylaştı. Konuşmak bana çok iyi geldi. Birinin beni dinlemesine ihtiyacım varmış. Benim için neyin önemli olduğunu hatırlatıp bu şekilde ilerlememi sağlaması en önemli katkısıydı. Hedeflerime ve ideallerime doğru giden yolda değerlerimden yeteneklerimden yararlanmalı, kendimi her daim gelişime açık tutmalı ve bunun içinde çaba göstermeliyim.

Projeye başlarken hayalimiz ve bitişteki hedefimiz olan gençlerimizin zaten içlerinde olan değerlerin ve umudun gücünün farkındalığına vararak kendilerini ülkemize ait hissetmeleri, daha çok sevmeleri, ülkemiz için çalışıp üretmeleri ve isteyerek ve severek ülkemizde kalmaları amaçlarına ulaşmada adımlar attığımızı düşünüyoruz. Benzer şekilde bizi derinden yaralayan bu depresyonun yarattığı tüm maddi ve manevi olumsuzluklarla baş edebilmek için bu günlerin eninde sonunda biteceğini bir an önce kabul etmemiz ve hayatın güçlüklerine karşı göğüs gerebilmek için içimizdeki gizli enerjinin yeterli olduğunu fark etmemiz gerekiyor. Bu farkındalığın artması için Uğur Böcekleri olarak iyilik yapmaya ve bilgiyi paylaşmaya devam edeceğiz. Unutmayalım Mustafa Kemal Atatürk de aynı güce atıf yaparak en zor şartlarda bile muhtaç olduğumuz kudretin damarlarımızda dolaşan asil kanda olduğunu söylememiş miydi?

DÖNÜŞÜYORDUM

Farkındalıklar içinde uyanışlar yaşıyordum. Her uyanış yeni bir insan, her insan bir ben oluyordu. Benlerde tanışıp sonra kendim oluyordum. Bir tohum oluyordum, toprağa düşüp yeşeriyordum. Yağmurla ıslanıyordum, yıkanıp arınıyordum. Kurtuluyordum üzerimdeki beni saran her şeyden. Bulutlar dağılıyordu bir güneşle buluşuyordum. Boy atıyordum tekrar yeni ben oluyordum. Bazen bir rüzgâra direniyordum, bazen bir fırtınaya yakalanıyordum. Emekle büyüttüğüm yapraklarımı delip geçen toz parçaları, yaralayıp geçiyordu. Evet gidiyordu, bitiyordu, son buluyordu ama yaralıyordu. Tamiri zor oluyordu belki de mümkün olmuyordu.

Yapraklarımdaki darbeleri gövdemle direnerek aşıyordum. Çünkü özümü korumam gerektiğini biliyordum. Yaprak mevsime gebedir. Sonbaharla solan, kışla yok olan yapraklarım ilkbaharın onu beklediğini biliyordu. Tomurcuğundaki özü baharla yeşeriyordu. Daha güçlü bir ben oluyordum. Döngüyü fark ediyordum ve artık sonbahara direnmiyordum. Hatta gidin, diyordum. Beni yoran, solduran her şeyden özgürleşiyordum. Yeni yapraklarımla güçlenmeye, süslenmeye hazırım ben. Daha da büyüyordum. Bir ağaç oluyordum. Büyüdükçe fırtınanın etkisini daha fazla hissediyordum. Direnmiyordum, sadece öğreniyordum. Öğrendikçe daha da güçleniyordum ve artık korkmuyordum. Ne fırtınadan ne yaralanmaktan ne de solmaktan...

Elif GÜZEL

ON ÜÇ BUÇUK MİLYON BAŞROL

Kelimelerim yaşadıklarımı tam anlamıyla anlatmaya hazır değil. Yüreğim ve ruhum derin bir sarsıntının dehlizlerinde dolanıp duruyor hâlâ. Ama minik serçenin “Sussan olmuyor, susmasan olmaz/ Dil dursa hâkim bey, tende can durmaz/ Yazsan olmuyor, yazmasan olmaz/ Kaleme tedbir koma, tek durmaz” dediği boşlukta içimden geçenleri karalıyorum affınıza sığınarak bu sayfaya.

6 Şubat 04.17...

On üç buçuk milyon insanın başrol olduğu yüz küsur saniyelik bir film ya da dizi değildi. Bir daha yaşanmamasını dilediğim, saniyelerin saatler, günler, haftalar belki de yıllar sürdüğü acıyı sek içiren bir gerçeklikti yaşanan. İnsanların hayatlarını, hayallerini, umutlarını, hedeflerini, önceliklerini, baştan aşağıya bütün benliklerini, ruhunu, yüreğini, anılarını değiştiren bir gerçeklikti. İzleyici olmak değil de yaşamak, tam içinde olmanın, enkazının altında ezilmek nasıl bir his veya duygu tarif edemiyorum. Şairin “Kurşunsuz hançersiz kansız bir yara/ Hiçbir tabip buna bulamaz çara/ Bedenimde değil ruhumda sızı” dizeleri belki bir nebze anlatabilir yaşadığımız şeyleri...

İyileşmesi zor yaralar, tahribatı büyük acılar bırakarak giden bu gerçekliği unutmak gibi bir gaflete düşmek yerine coğrafi konum olarak deprem ülkesi olduğumuz bilincine vararak alınması gereken dersleri alarak bu uzun soluklu toparlanma sürecini ülkece, birlikte el ele, omuz omuza aşmak en büyük dileğim.

Ve naçizane temennim sevdiklerinizin kıymetini bilin, onlarla bol bol güzel vakit geçirin, sarılabiliyorken sarılın doyasıya olur mu? Çünkü yarın geç olmakla meşhur!

Sözlerimi memleketim olan Hatay’a son gidişimde izlediğim muhteşem manzarasına bakarken çektiğim bir fotoğrafın altına deprem sonrası yazdığım birkaç cümleyle sonlandırmadan önce, siz değerli dergi yazarlarına, dergi ekibine ve sevgili okurlara kucak dolusu selamlarımı ve sevgilerimi iletiyorum. İyi ki varsınız güzel insanlar.

Bu bakışın son bakış olduğunu bilmeden, çocukluğuma dair güzel anıları gömmeden, ailemin bir kısmına bu dünya yönüyle son kez veda etmeden, yeşil ve mavinin tarifsiz huzuruna bakmaya küsmeden önce sen ne güzeldin be Hatayım..

Kelimeler boğazımda düğüm düğüm.. Zoraki tebessümlerimin ardına gizlenen kalbimde geçmeyen bir sancı. Enkazının altında ezilen benliğimle sana tekrar gelmeye gücüm yok şu an inan ki..

Cümlelerimin bile iki nokta ile bittiği en derin girdabın içinde çırpınıyorum nereye gittiğimi bilmeden.. Güçlü durma savaşı veren ruhum nerede, ne zaman ve nasıl onu bile hissedemiyorken toparlanabilir miyiz sence hemen? Cevapsız sorular, tarifsiz duygular..

#Hatay

Muteber KADIOĞLU

NEREDEN

NEREYE ?

- Burada Dostluk Bulacaksın -

Kelimeler, muhatabımıza giden bir köprü.

İnşası oldukça zor, yıkması bir o kadar kolay bir köprü.

Bazen özenle seçilen, bir muhabbet için ilmek ilmek işlenen,

bazen öfkenin bize sunduğu ne varsa önümüze kattığımız,

kılıçtan keskin kalp ağrısı kelimeler.

Kimi zaman yapbozun aradığımız küçücük ve eşsiz parçası.

Zaman zaman ne kadar çabalasak da derdimizi dökemeyen yetersiz bakiyeler, kelimeler.

Dost masalarının en lezzetli mezesi, görüşlerimizin kahkalara döndüğü yerdeki o levha.

Ve levhaları göremedeğimiz yerde uçuruma dahi sürekleyebilecek kelimeler.

İçine doğduğumuz ve içine doğulan pek çok şey gibi sorgulamasını çok geç yaptığımız,

belki de hiç yapmadığımız başucumuzda hazır bulduğumuz kelimeler.

Peki nereden gelmiş bu onlarca, yüzlerce, binlerce kelime?

Yetmemiş mi, yetişmemiş mi bize?

Geldikleri gibi mi kalmışlar, yoksa onlar da zamanın tozundan nasiplenip kabuk mu değiştirmişler?

Nereden gelmiş ve nereye gidiyor bu kadim yol arkadaşlarımız?

MERHABA

Kelime yoklaması için en güzel açılış olacağını düşündüğüm güzel arkadaşımız Merhaba'ya merhaba diyelim. Evet, esprilerim her zaman bu denli kaliteli olmayabilir. Hazır bulmuşken, gülmeyi ihmal etmeyin. Zira gülmek için bahanelere ihtiyacımız var. Burak Aksak'ın dediği gibi; "Mutlu olmak ihtiyaç değil, lükstür artık böylesi delirmiş bir dünyada."

Arapça kökenli bir kelime olan Merhaba, "ruhb" kökünden türetilmiş olup, ferahlık, genişlik, bolluk anlamlarına gelmektedir. Bir rivayete göre, "Bu açılan kapı senin için geniş ve ferah bir yer olacak, burada dostluk bulacaksın, kendini rahat hisset" anlamıyla bu kelimenin dünya hikâyesinin başladığı söylenir. "Merhaba" şeklindeki selamlaşmayı ilk kullanan kişinin ise VI. Yüzyılda yaşamış olan Himyerî hükümdar ailesinden Seyh b. Züyezen olduğu görüşler arasındadır.

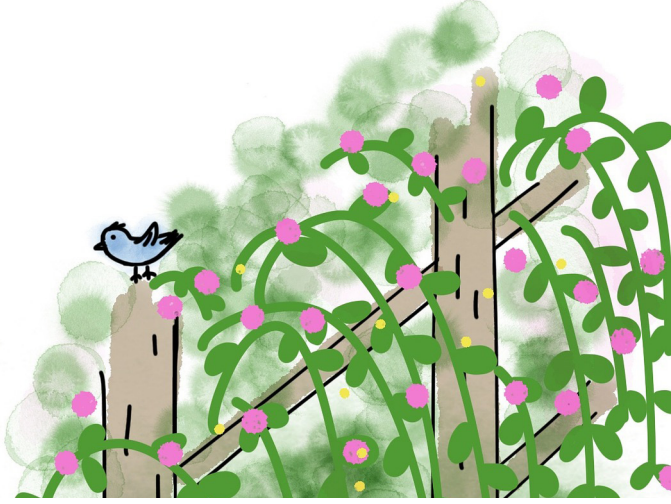
Eskiden kalelerde kapının tam karşısındaki duvara açılmış olan ve kapıdan giren düşmana ok atmaya yarayan mazgal deliği anlamıyla "merhaba siperi" ya da bir selamı bile çok görmek, ilgisini kesmek anlamıyla "merhabayı kesmek" bu ferah kelimenin pek de ferah olmayan anlamlarından birkaçı. Gözümüzü çevirdiğimiz, kulaklarımızı açtığımız her an pek de ferah olmayan pek çok şey ile karşılaşma olasılığımız yüksek olduğu için güzeli görmek adına, en azından Merhaba'nın bu tarz anlamlarını kendi hafızamın arka raflarına kaldırıyorum.

Umutsuzluğumuzun katmerlendiği, yüreğimizin yüksek duvarlar arasında gökyüzüne hasret kaldığı, hayallerimizin mum alevi misali bir esintiyle yerle bir olduğu zamanlarda, daha çok ihtiyacımız var sanırım sahici bir merhabaya. Sözlerimizin ferahlığa muhtaçlar için ferahlık olması, ellerimizin bolluk dağıtması, evlerimizin her zamankinden daha geniş olması gereken bir zaman, bu zaman.

O yüzden, merhaba güzel arkadaşım, burada dostluk bulacaksın. Çünkü başka türlü mümkün değil.

Şüheda BİCE

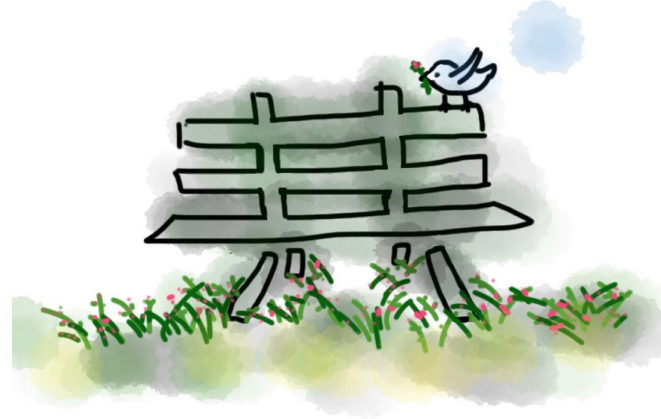
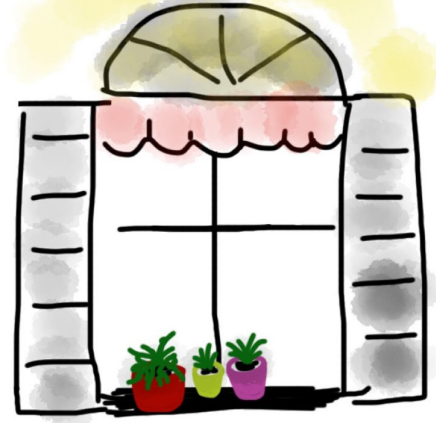

KUŞ OLUP UÇMUŞUM

Kuş olup uçsam diyorum içimden. Sesim duyuluyor sanki. Kollarım kanatlarım oluyor. Semaya doğru yükselirken kollarımın gücünün arttığını hissediyorum. Daha yükseğe, daha uzağa ve daha kuvvetli bir şekilde...

Görkemli bir meşe ağacının dallarına kondum. Yaşlıydı belli, biraz yorulmuş ama neşeliydi. Yavaş yavaş dallarını sallamaya başlayıp bana umutlu bir hoş geldin, dedi. Öyle nazikti ki; ahenkli sallanıyordu ürkmem için. Nasıl ürkerdim ki ondan? Gövdesinin dibindeki defne sabunlarının insanı uçuran kokularına, zeytin yağların cam şişelerindeki sarı yeşil akışkan görüntülerine, kırmızı sarı görünümlü portakal sepetlerine gölgelik yapan bir meşe ağacından ürkmem düşünebilir miydi? Kayın ağacı ile konuşmaya başladıklarını işittim. Aşağılarında kayaların arasından yayılan ucunu bucağını göremedikleri yürüyüş yolunda, âdeta gelin duvağı gibi olmuş çiçeklerin fısıltılarını yapıyorlardı birlikte.

Güneşin kuvvetli ışıkları, onların renklerini, tüm doğayı kışkırtmak pahasına olsa da inadına ortaya çıkartıyordu. Meltem rüzgârı ile nazlı nazlı sallanan zambaklar, sümbüller, yoncalar, morcalar, sarmaşıklar birbirlerine cilve yapıyor, reyhan ve fesleğen kokuları görüntülerine tat katıyordu. Onların renkli danslarına öyle kendimi kaptırmıştım ki her taraftan neşeli seslerini, özgüvenli hallerini, doğanın emniyeti ile kendilerini sağlam hissedişlerini içime çekiyor, bir

daha ki sefere de çiçek olmayı geçireyim aklımdan, diyordum kendi kendime.

Çiçekleri geride bırakıp yoluma devam ediyorum. Yukarılara çıktıkça ilkbahar güneşinin kanatlarını ısıtması içime huzur veriyor, birden karşımda sanki ucu görünmeyecek gibi zannettiğim bir tünel görüyorum. Taşların, kayaların arasından gelen su seslerinin narin şırıltısı eşliğinde ucundan ışık gelen tünele doğru süzülüyorum, "Kış mevsiminde sel suyundan korunmak için yapıldı bu tünel" diye süzülen ışıktan ses geliyor. Biraz ürkerem te olsa yaklaştığımda, sonundaki antik kentin içine oyulmuş bu yer, tam bir bütünlük görüntüsü sunarak, kendini sonlandıran vadiye açılıyordu cesaretle. Bu cesaretin kaynağı, belki de tünelin insan eliyle oyularak milim milim ilerlemiş olmasından geliyor olabilir diye düşündüm. Titus Tüneli idi adı. Tarihler boyunca kuraklıkla geçen yaz aylarında, halkını suyla beslemiş, kışın da onları sel felaketinden korumuş vefalı, sadık bir tünel o...

Buradan gökyüzüne doğru yükseldiğimde karşıma çıkan kilometrelerce uzanan mavi bir denizin üzerine süzülerek bırakıyorum kendimi. Öyle engin, öyle derin ve öyle alabildiğine... Sahildeki deniz kaplumbağalarına yaklaşıyorum, onları ürktümemeye çalışarak. Sahile yumurtalarını özenle bırakıp üstlerini örtmüş olduklarını görüyorum. İçgüdülerinin doğayla ahengini benimsemişler, bir

şeylerin bozulma kaygısını hissetmeden hareket ediyorlar. Sadece, saatlerce yumurtlamak için acı çeken anne, deniz kaplumbağalarının gözyaşları da yumurtaları ile birlikte sahile karışıyordu. Onlarla birlikte ağladım sessizce. Aneliklerine, verdikleri mücadelelerine ve yorgunluklarına...

Mavilikleri geride bırakıp, mozaiklerle dolu bir müzenin içine girdim sessizce. Her yer mozaiklerin süslediği öykülerle doluydu. Mitoloji burada doğmuş gibiydi. Tanrıların savaşları, aşkları, yazgıları, burada yazılmış, insan karakterlerinin ilk örnekleri buralarda resmedilmişti âdeta. Mozaiklerdeki öyküler, çağlar boyu hiç değişmemiş, insanlar mitoloji ile kendilerini var etmeye çalışmışlardı.

Bir mozaik dile geldi de bana öyküsünü anlattı cesurca. Kendini aklamaya çalışan Eros; aşkın kaçınılmaz bir günah mı yoksa kaybedilmemesi gereken bir nimet mi olduğunu sorgulamamı istedi benden. Öykü başlar;

Girit kralının kızı olan Phaedra, Atina Kralı Theseus ile evlenir. Ona iki oğul verir. Fakat Theseus bir Amazon olan Antiope ile beraberdir ve ondan olma Hippolytus adında genç bir oğlu vardır. Phaedra, Theseus'la evlendikten sonra üvey oğluna âşık olur. Üvey oğlu Hippolytus ise Phaedra'nın ilgisine karşılık vermez, onu her seferinde reddeder. Bu duruma sinirlenen Phaedra; Theseus'a Hippolytus'un kendisine tecavüz etmeye kalkıştığını söyleyerek, iftira eder... Bu yalana inanan ve çılına dönen Theseus oğlunun Tanrılar tarafından cezalandırılmalarını ister. Theseus'un öfkeli, kin dolu çılgınlığını duyan Tanrı Poseidon, Hippolytus'un arabasından düşüp ölmesine neden olacak bir fırtı-

na koparır ve toz duman içinde kalan Hippolytus kayalardan denize yuvarlanarak ölür. Phaedra olayı duyunca vicdan azabından kendini asarak intihar eder... (Phaedra'nın Trajedisi; Lafemme Nicomedia; Haziran 2021)

Öykü bittiğinde, birçok maktul ve kurbanların sırasıyla yerlerini değiştirdiğini görsem bile, kesinliği olan tek kurbanın, kralın oğlu olduğunu anlamıştım. İçimdeki sızıya merhem olmaya çalışan Eros'un ise, dünyadaki tek katil olduğunu anladığım gibi. Kolum kanadım kırılmıştı, çok kuvvetli kanat çırpamadım. E kolay değildi tabii Phaedra'nın Trajedisine şahit olmuşum.

Müzeden çıkıp biraz daha şehre doğru uçmaya çalışırken, ismi gibi baş kaldırışı sembolize eden, rüzgârın tersine küçük dalgaları olan, nehri de selamlayarak geçmeye başladım. Nehire eğildim, kana kana biraz zor da olsa su içtim, "Bana tarihler boyunca aşağı akan nehir dendiğini bilir misin?" dedi fısıltıyla.

Yorgundum artık ama mutlu hissediyordum kendimi. Tüm çağlar boyunca varoluşun doğa ve tarih kucaklaşmasına şahit olmuşum. Gördüğüm muazzam tanıklar dil döktüler, kendilerini anlattılar. Sembollerini oluşturmaya çalışan çağlar, imgelere tutunmuşlar ve dünyanın en renkli mozaik coğrafyası olarak kendilerini sergilemişlerdi. Birden uyandım, yatağımdaydım. Baktım ki kollarım kanat değil. Bir kuş olup uçmuşum meğer...

Şehnaz ORHAN

DO- NA- RAK SUS- TUM

Evet susuyorum.

Farkındayım...

Kelimeler yetmedi. Kalbim bu sefer yenildi. Çünkü yaşadım bedenen en derininden.

Beynim ve ruhum birleşti, sarsıldı ta ki anlamlandıramadığı matematiksel bir ifadeyle.

Donmak ne demek çok iyi anladım. Üzerimdekiler neden bu kadar ağır beni üşütüyor derken.

Yaşadığım neydi, hak etmiş miydim gerçekten?

Candım ben.

Can vermek isterken tüm dünyanın güzelliklerine can evimden vuruldum. Küstü yüreğim küçük bir ışık beklerken.

Saniyelerin geçişi neden bu kadar yavaş ki... Zaman niye hareket etmiyordu? Neden meydan okuyordu bana, anlamadım. En mutlu anlarımda hızla geçerken zor anımda bıraktı elimi.

Yarın için plan yaparken yarınım yokmuş. Anladım en acı tecrübeyi ayağımın altındaki zemin benimle oynarken.

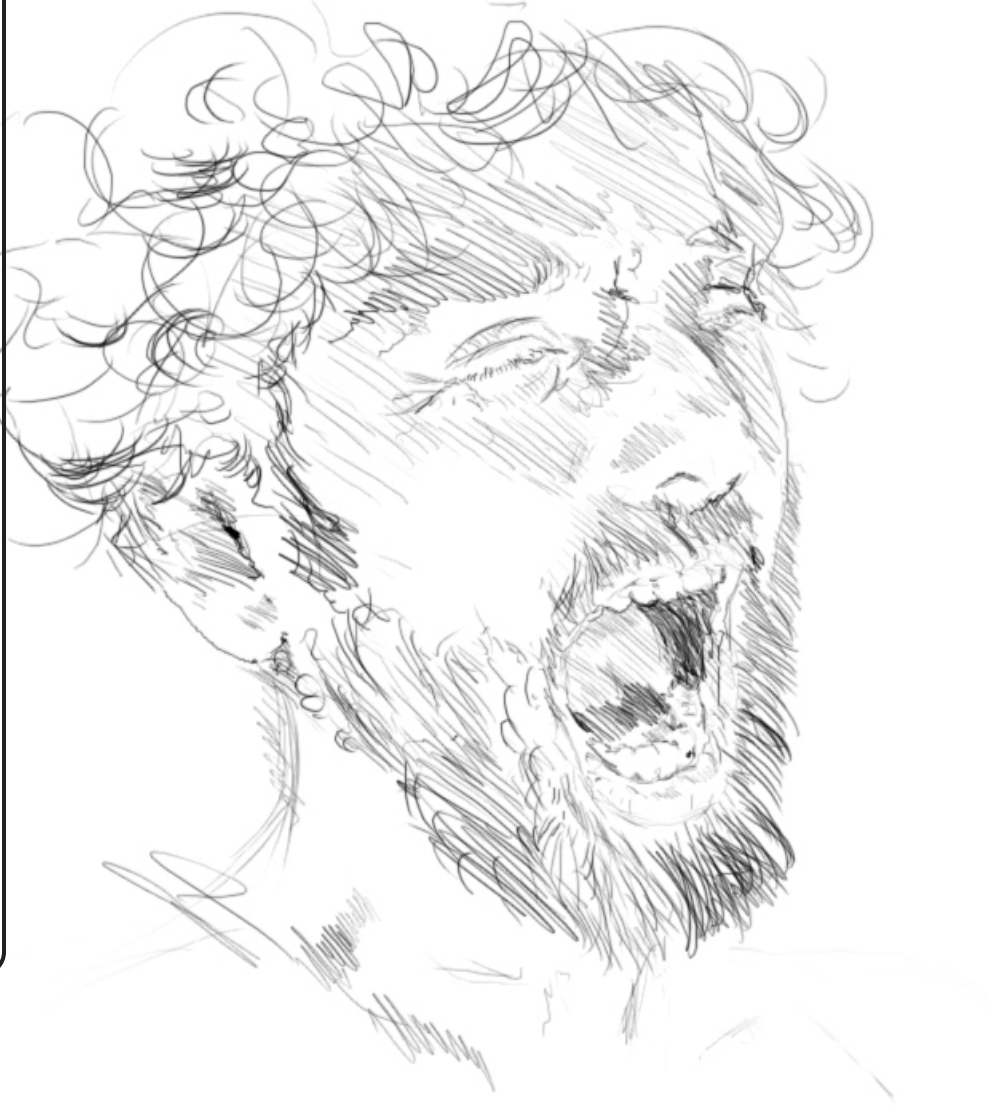
Kaçamadım dünya başıma yıkılırken.

Farkındayım...

Nihan ŞENOL

Susarak gidiyorum, ağlayarak geldiğim dünyadan. Tebessümlerim haykırarak ağlıyor.
Daha doyamadan sevdiğime,
Doydu gönlüm yeryüzünün bana yaptığı şakayla.
Giderken fark ediyor insan aslında anlamsızlığın kucağına atıldığını.
Donarak susuyorum. Yavaş yavaş...
Hiç böyle üşümemiştim ben.
Annemin kucağına verildiğimde onun sıcaklığıyla güvenmiştim dünyaya. Bilemezdim ben.
Birincide yıktın ya... Acıdı canım. İkincisi neydi?
Güvendiğim dağlara kar yağmadı benim. Güvendiğim dağ kalmadı.
Farkındayım...
“Çok konuştun git artık,” deme bana!
Benim gözüm arkada, sevdiğim kaldı sende.
Güvenemiyorum ki sana.
Zaman! Haydi vedalaşalım.
Kırık bir kalple donarak sustum.

SESİMİ DUYAN VAR MI?

1999' dan bu yana kulaklarımdan hiç gitmeyen o ses" Sesimi duyan var mı?"

Tam 24 yıl geçti büyük Marmara depreminin üzerinden,

O zaman 21 yaşında üniversite öğrencisiydim.
17 Ağustos 1999/ 03.02 / 7.4 şiddetinde, 45 saniye sallandık.

Meğer son geceymiş...
Her yer yerlebir olmuştu.
Enkaz altındaki komşularımızın inlemeleriyle gün ağarıyordu.

Elden hiçbir şey gelmedi.
Sonra arama kurtarma çalışmaları,
Sonuç binlerce ölü, öksüz, yetim, eşsiz, anasız , babasız, dedesiz kalan bir sürü can...

Kepçelerin açtığı derinliklere, kireçler serpilip, dozerlerle kapattık üzerlerini.

Hayallerinimizi, hedeflerimizi, umutlarımızı gömdük.

Ve 6 Şubat 2023
Kahramanmaraş/Pazarcık 04.17/ 7.7/ 65s
Ve ardından Elbistan 13.24/7.6/45sn

Yine deprem, yine yıkım...
Duvarlar çöktü üstümüze...
Umudumuzu kaybetmedik...

1999' u unutmamak, unutturmayacağız dedik.
24 yılda değişen hiçbir şey yoktu...

Yaşanan her şey unutulmuştu.
Bekleyiş, bekleyiş...

UMUT
Umut neydi?
Enkazdan çıkarılan Sare'nin,
"Acele etmeyin, birşeyim yok" demesi miydi?

Kahramanmaraş'ta enkazdan 61 saat sonra çıkarılan 8 yaşındaki Zeynep'in;

"Evde miyiz?"
"Eve nasıl girdiniz?"
Yanımda kardeşim var, adı Mevlüt Taha, kardeşim küçük, ölebilir demesi miydi?

Ne çok yük yüklenmişti omuzlarına. Abla olmak bunu gerektirirdi.

Adıyaman'da enkazdan çıkarılan 7 yaşındaki Ahmet ' in ambulansa konulurken,
" Ama yarın benim okulum var" demesi miydi?

Hatay'da enkazdan çıkarılırken su verilen Muhammed'in hayata gülümsemesi miydi?

55 saat sonra, 13 yaşındaki bir çocuğun avucunda ki muhabbet kuşuyla enkazdan çıkışı mıydı?

Enkazdan çıkarılan yaşlı amcanın çıplak ayaklarına, itfaiye erinin botlarını vermesi,
Ve amcanın "Sen ne yapacaksın oğul?!" demesi miydi?

Enkazda kurtarılmayı bekleyen gencin duvara " Umudunuzu kaybetmeyin" yazması mıydı?

UMUT
Adana'daki ablana canlı kavuşmak, sarılmaktı.

Hatay'da ki Sevilay'ın, Selim'in Sedat'ın enkazdan sağ çıkmasıydı.

Şanlıurfa'daki Fatma'nın, İpek'in,

Malatya'daki Kerem'in sağ olduğunu bilmektir.

HAYAT BİR NEFESTİ,

Tüm depremzedelere ithafen,
Kaybettiklerimize dua,
Yaşayanlara dayanma gücü,

İSİMSİZ KAHRAMANLARA

Adı "UMUT" olan isimsiz kahramanlar vardı.

Dağ, taş insan doğuruyordu.

Doğumlar ya canlı doğum, ya ölü doğumdu.

Kimi 70' şinde, kimi 46'sında, kimi 2 aylık,
kimi 10 günlük yeniden doğuyordu,

Bir insan kaç kez doğardı şu hayatta,

Dağ, taş doğuruyordu işte

Yer, gök insan bedeni,

Yer, gök melek doluydu.

Nasıl dayanılırdı buna...

SES VAR
NEFES VAR
ÜSTÜNDE KOSKOCA AĞIRLIK...

Çöken binalar mıydı?

Düzen miydi?

Sistem miydi?

Soğuk muydu? bizi yıkan...

Deprem miydi?

Yoksa enkazın arasından çıkan cansız bedenler mi?

HAYAT BİR NEFESTİ,

Tüm depremzedelere ithafen....

Kaybettiklerimize dua,

Yaşayanlara dayanma gücü,

Enkazdakilere nefes, umut olsun...

Tüm isimsiz kahramanlara....

ACI NEYDİ?

Yeni evlenen kızına ev hediye eden annenin...
Kızıma ev değil, mezar almışım.
Kızım yok oldu diyen feryadı mıydı?

Bir babanın, yeni doğmuş bebeğinin cansız be-
denini enkazdan çıkardığındaki feryadı mıydı?

Kahramanmaraş'ta bir babanın enkaz altında
kalan kızının durumunu bile bile elini hiç bı-
rakmaması mıydı?

Bir babanın çocuklarım yesin diye aldığı biskü-
viyi verecek çocuğunun enkazda olması mıydı?

Herşey 6 Şubatta yerle bir oldu .
Daha bebektim annem

Ben Kerem bebek enkazdan çıktım, annemden
kalan son hatıra, avuçlarımdaki saç telleri...

Doğduğumuz şehirde ailelerimizle büyüyecek-
tik...

Belki annemize, belki babamıza benzeyecektik.
Hayallerimiz vardı ailecek,
Annem 9 ay anlatmıştı bana,
Herşey çok güzel olacaktı.
Aile olacaktık.
İlk anne diyecektim.
İlk emeklemem,
ilk yürümem,
ilk doğum günüm,
İlk bayramım,
ilk okul heyecanı,
Herşey yarım kaldı annemm...
Kokun hala burnumda...

O kara geceden sonra, olmadı, olmayacak...
Meğer son gecemizmiş,

Hayaller yarım...hayatlar yarım,
Düştüğümde yaralanan dizime kim öpecek,
Kim tutup kaldıracak elimden,
Kime güveneceğim annem.

Bilmediğim bir kucakta, Kahramanmaraş'tan
Ankara'ya uzanan bir yolculuk başladı.

Deprem bebek dediler bize.

Refakatçi anne, babamız olmadığı için,
16 Deprem bebek, bakıcı annelerle uçakla An-
kara'ya çıktık yola..

Daha kokuna doyamamıştım,
Sıcacık göğsünde süt kokunla uyuyacaktım,
Emerken gözlerinin içine bakacaktım,
Sen hayallerini anlatacaktın,
Babamın şevkatli kucağında uyuyacaktım,
Son gecede yanağıma koyduğun busen kaldı ba-
bamm,
Annemm, göğsünden emdiğim son süttü ağ-
zımda kalan,

Ağzım süt kokuyordu,
6 Şubatta büyüdüm ben annem...

Bundan sonra yeni hayat yolculuğu başladı,
Yeni yuvam Aile Sosyal Hizmetlerler olacaktı..

Daha iyilik, güzellik nedir onu öğretecektin ki
annem,
Biz acıyla başladık hayatı öğrenmeye...

Kader mi? demeliydi.
Yoksa bu coğrafyanın kaderini çizenlerin, çizdi-
ği KADER miydi?

HAYAT BİR NEFESTİ,
Tüm depremzedelere ithafen....
Kaybettiklerimize dua,
Yaşayanlara dayanma gücü,
Enkazdakilere nefes, umut olsun...
Tüm isimsiz kahramanlara....

Rafiye Kalaycıoğlu

SEV KARDEŞİM

Vakit ne de çabuk geçmiş
Dile kolay, yarım asır!
Sev diye bir yürek, gr diye bir göz
vermiŐ yaratan.

Sev! Sev kardeşim,
GrebildiĐince gözlerinde sev.
Yaratandan ötürü sev.
Bırak bu malk mülk sevdasını,
Senden önce gidenleri düŐün...
DüŐün de öyle sev.

Sev! Sev kardeşim,
Sen doğru ol, eğri belasını bulur,
diyen Yunus'un sevdiği gibi...
KatıŐksız, ta yürekte sev.

Sev! Sev kardeşim,
Yeni doğan bebeğin,
Memeye saldırması gibi...
Annen gibi...
SEV! SEV KARDEŞİM.

Ahmet KARABULUT

ALIN ŞUNLARI ŞURADAN

Alın şunları şuradan, diye bağırdı, arkasında 8 köpekle yolda yürüyen çocuğa, kadın... Sanki köpekleri çocuk var etmişti ve kadının üstüne salmaya ant içmişti çocuk, kadının sanrısına göre.

Hava mis gibiydi. Tam yürüyüştü. Çok sevdiği kankasıyla beraber yürüyüşe çıkmıştı küçük çocuk. Çocuğun doğduğu evde can değerliydi. Evlerinde kedi taşıma kabı, mama kabı, su kabı , ilk yardım malzemeleri vardı. Çünkü olur ya sokaktaki canlar bir kaza geçirir veya herhangi bir sebeple yaralanırsa abisiyle veya ablasıyla beraber veterinerine gider ve o can iyileşene kadar evlerini o cana açarlardı. Ancak birgün, tüm canları seven çocuğun ve ailesinin evinde hummalı bir tartışma çıktı.

Baba, dedi çocuk, “Biz hayvanları besliyoruz, iyileştiriyoruz, onlar için bir şeyler yapıyoruz. Biz neyiz ki? Neyiz biz, kahraman mıyız yani? Yani baba biz insanlar neden hayvanları beslemek ve onları düşünmek zorundayız?”

- Nasıl yani oğlum. Hayvanları düşünmeyelim mi?

-Hayır baba onu demek istemedim. Neden hayvanları canlıları düşünmek zorunda kaldık? Yada onlar buna muhtaç kaldı, neden, hiç düşündün mü? Biz onların evlerini yıktık bozduk ve onları bize mahkum bıraktık. Bir ev yetmedi iki ev aldık. Neden bunu yaptık? Neden?

deyip ağlayarak odasına gitti çocuk. Bağırarak, daha doğrusu şu cümleyi haykırarak:

“Ben Cumhurbaşkanı olduğumda herkesin bir evde oturmasını sağlayarak evlerin kimseye ait olmasına izin vermeyeceğim” dedi.

O akşam yemek yemedi. Kendine zarar vermek için değil. Üzgündü. İştahsızdı. Canını dinledi. Can kıymetliydi... Yemek yeseydi ruhuna ihanet etmiş olacaktı. Çünkü hüznün duyguları diğer tüm duyularını bastırmıştı. Isdırıp çekiyordu. Sokağa çıktı ve her zaman ardına takılan köpekler yine takılmaya başladılar. Sonrada çok sevdiği kankası geldi. İki arkadaş yürümeye başladılar. Canlara değer veren

Minik can bakıyordu.
Beklediği/yaşayacağı neydi
biliyor muydu acaba ?

Her birimiz farklı bir renk
idik; birlikte 'biz' bir bütün
idik.

çocuk Ascan ile kankası Bircan. Yolda yürürken Ascan ailesinin verdiği harçlıklardan biriktirdiği 30 lirası ile 5 kilo kemik aldı, martılar için de bir miktar et. Ne garip bir düzendi yahu. Et fabrikası çöpe atacakları kemiği bile kazanca çevirip et markete satıyordu, et markette Ascan'a ve birçok 'CAN' severlere satıyordu. Can severler ise onu canlara satın alıyordu. Peki ya canlar bunlardan haberdar mıydı? HAYIR! Kocaman bir HAYYIIRRR!

Kızgındı bugünlerde Ascan. Birşeyleri değiştirmeliydi. Etrafındaki canları beslemek gurur verici birşey olmaktan çoktaaan çıkmıştı. Çünkü yetersizlik hissediyordu. Kendisi beslemese ne olacaktı. Onlar zaten bulurlar mıydı? Nereden bulacaklar ki?

Ascan Kankasıyla beraber köpekleri kedileri ve gölün üzerinde uçan martıları bile beslemeye başladılar. Martılar da etoburdu nasılsa. Biz onları bile simite alıştırmadık mı?

Mutlulukla ve huzurla iletişim kurmaya başladılar canlarla. Hayvanlar artık onları çok iyi tanıyordu. Onlar da hayvanları. Yemek verdikten sonra nereye giderlerse gitsinler arkalarında bir hayvan ordusuyla yürümeye başladılar artık. Yine öyle oldu. Tüm yemekleri bitirdi canlar ve takıldılar Ascan ile Bircan'ın peşine... Bir dede bağırdı. Elinde ekmek kulübesinden aldığı somun ekmekler vardı. Ekmekleri elinden biri alacak veya kapacakmış gibi sıkı sıkıya tutarak çocuğa bağırdı dede:

-Hep sen alıştıırıyorsun bunları ha!

Ascan anlatmak istedi "Dede neden böyle diyor-sun?" diye ama olmazdı. Son konuşmalarında Ascan dedeye söylemişti köpekler çok zayıflamış, kusuyorlardı yediklerini Ascan beslemeye ilk başladığında. Dede için en önemli can insandı. Böyle öğrenmişti. Başka bir şeye gerek yoktu. İnsanlar "Aç aaçç" diye bağırmıştı Ascan'a dede. Ascan kendinden daha büyük meseleye ne diyeceğini bilememişti. Sorun ve eksiklik çoktu memlekette. Peki insanlar için ne yapabiliirdi ? Bir dernek duymuştu Uğur Böcekleri Derneği. Orada insanlar, insanlar için gönüllü birçok şey yapıyorlardı. Bu dünya böyle değil miydi? Bazı insanlar insanlara, bazı insanlar hayvanlara bazı insanlar da bitkilere yardım eder. Daha başka niceleri var.

Kediler köpekler, diğer canlar, dile gelseler ne derlerdi bize acaba? Onlara versek mikrofonu ve onlar konuşabilselerdi ne derlerdi, dedi içinden üzülerken.

Herkese yine aynı umutla yaklaşıyordu oyuncu bir gün kuyruğunu kıstırıp iki bacağının arasına sıkıştırarak öğrenene kadar. Öğrettirilene kadar .

Oysaki arkasında ki torunu kadar sevgiye açtı sokakta yaşamaya mahkum bırakılmış canlar. Dede bunu ne yazık ki göremiyordu. İnsan öğrenmediği şeyi nasıl görebilirdi ki ?

(SESİ ÇIKMADAN BAĞIRARAK.) Ağzı bile kıpırdamadı. Kendisini, iyiliklerin yarışmaya çıktığı bir oyundaymış gibi hissetti. Bir Şey yapıyordu iyi bir şey. Ancak yaşadığı çevreden bir insan geliyor ve ona yaptığı şeyin kötü olduğuna bağırarak uyarı mahiyetinde söylüyordu. Şimdi Ascan kime inanacaktı. İçine mi, dışarıdan gelen seslere mi?

NEYSE!..

İlerledi ilerledi çocuk üzülerek içinde fırtınalar koparak yürümeye devam etti. Köpeklerin; kendileri ile ilgili ne konuşulduğundan, akıbetlerinin ne olacağından habersiz yürüyorlardı canlar. Ve canlar ile beraber Ascan, Bircan...

Bircan sırtını sıvazladı Ascan' ın!..

Üzülüyorsun biliyorum, dedi.

Yürümeye koyuldular. Arkalarında sekiz dokuz köpekle. Ascan köpeklere baktı ve köpeklere bakılan bakışlara. Kışt, diyenlere "Hoşt" diyenlere, "Ayyy aman Allah'ım nasıl korkmuyorsunuz? Uyyyyy" diyenlere.

Uzaklaştılar yürüdüler ve yolda cam kırıkları gördüler. İnsanların hunharca yerlere saçtıkları çöp poşetleri. O camlara parkta oynayan çocuklar basarsa, Üzerine yüzüstü düşerlerse, kediler köpekler basarlarsa veya herhangi bir can bilmeden basarsa ne olacağını düşünmek dahi istemediler. Camları topladılar birer birer. Geri dönüşüm kutularına attılar çocuklar. Öylece sokağın ortasına saçılmış çöplerin arasından camları gördükleri için durduk yere oluşmuş/oluşabilecek bir problemi ortadan kaldırdılar. Geri dönüşüm konteynerleri ile çöpün saçıldığı yer arasında sadece beş metre vardı.

NEYSE!..

Köpekler arası hiyerarşik düzenin oluşumlarından konuşmaya başladılar Ascan ve Bircan.

-Baksana bu köpek gurubun alfası Bircan. Kuyruğu kıvrık yürüyor ve herkes onun iz bıraktığı yere yakın yerlere iz bırakıyor. Karar mercii o. Biliyor musun bu alfa en sakinleri. Şu en küçükleri yeni katıldı sürüye. O çok kontrolsüz. Hunharca başka sürülerin arasına girip kendi sürüsünü kendisini savunması için zor durumda bırakıyor. Gidiyor havlıyor. Ve sonra karşı taraf karşılık verince bu defa Alfa gidip açıklama yapmak zorunda kalıyor. Bakın bu yavru sürümüze yeni katıldı. İdare edin, o daha köpekler arası hiyerarşik düzeni bilmiyor.

Sonra dönüyorlar. E Alfa'nın da bir itibarı var tabii :) Dinliyor diğer sürüler. Çünkü aralarında ittifak var. Ascan tam bunları anlatırken sürüye yeni katılan yavru köpek aralarından yine kendisi gibi oyuncu olan bir başka köpeği dişledi şakadan. Sonra o da karşılık verdi. Ama oyun ciddiye dönüştü birbirleri-

Sokak bazı yerlerde canlar arasında ayrım yapmazdı. İkisine de ev/yuva olmuştu.

Onları da simite alıştırmamış mıydık ?

ne çok fena havladılar. Bunu yaparlarken tekrar oyuna dönüştü ve sakinlediler. Bu onların oyunuydu. İnsanlar hayvanları gözlemlemek için yeterince zaman ayırmadıkları ve şehir yaşamının hızına durmadan koşturarak yetişmeye çalıştıkları için bu davranışlarını görünce köpekler onlara saldıracak sanıyorlar. Ama onlar aralarında oyun oynuyorlar.

Bircan ve Ascan önde, sekiz köpek arkada oyuncu yavru köpek ise önde yola koyuldular. Karşıdan elinde ekmek poşeti ile Ascan ve Bircan ile köpeklerin tam tersi istikametinden gelen genç kadın bağırmağa başladı; “Çekin şunları şuradaaan!.. Çekiinn!”

İstemsizce tamamen refleksif olarak bağırıldı Aycan yavru oyuncuya, “Şştt gel buraya,” dedi ve öpücük sesi ile çağırdı. Köpek geldi. Evet olay resmen şöyle olmuştu; Sanki Ascan köpekleri kendisi yaratmıştı ve onlara salmıştı ve sanki kadın gelirken köpeklere “Hadi koşun yakalayın şu kadını” diye bağırmıştı. Bu neydi yahu? Nasıl olmuştu da iletişim böyle gelişmişti? Hayvanlar orada yaşıyorlardı. Ascan sevdiği için Ascan’ın etrafına toplanıyorlardı. Köpeklerden farklı nedenlerle korkan ve bu korkuyu aşmak için çaba sarf etmek yerine, köpeklerin nasıl dost olabildiğinin derinliklerini görebilmek yerine Hayvanlarla iletişim kuran insanlara bağırarak, onların hayvanları beslemesini engellemek de neyin nesiydi?

Ascan dedi ki “Bircan biliyor musun biz taşındığımızda bu köpekler burada yaşıyordu. Biz sadece onları beslemeye başladık ve tabii sevmeye ve onlar da bizim ardımıza yürümeye başladılar. Biz mi görünür olduk, görünür kıldık bu köpekleri; onlar mı daha fazla görünür oldu ne oldu bilmiyorum” dedi ve yavaş yavaş eve gittiler. Köpekler de mahsur bırakıldıkları sokaklarda uyumaya. İsimleri sokak köpeği miydi? Onlar sokağın köpeği miydi?

Alın şunları şuradan, diye bağırarak kişi yani Cebin evine girdi. Nefes nefeseydi. Tahammülü yoktu dağınlığa. Daha eve girer girmez başlamıştı bağırmağa “Çocuklar terliğinizi giyinin. Neden bu lambalar açık? Altı üstü bir ekmek almaya gittim bu evin hâli ne?” Ancak Cebin çocuklarına temizlik yapmaları için zaten izin vermezdi ki. Çocuklar ne yaparsa yaparsın Cebin’in istediği gibi temiz olmazdı ev. O yüzden işleri yine Cebin yapardı.

Cebin, 8 ile 10 yaşında olan çocuklarına:

-Bakın ipsiz sapsiz çocuklar var sokakta takmışlar peşlerine 20 tane köpek sokakta insanların üstüne salıyorlar. Sakın babanız olmadan çıkmayın yola o çocuklarla da oyun falan oynamayın. Gelirlerse de bana haber verin ikinizin de telefonu var zaten. Çocuklar da o çocukları büyük anne ve büyükbabalarının gönderdiğini düşünerek, “Anne zaten büyükanne-miz büyükdemiz de bize kızdığına ‘sizi köpeklere atacağım’ diyor. Sizi yesin köpekler, diyorlar. Belki

Anlam yüklediğimiz her şeyi aynı görürüz . Kulağımıza ne fısıldarlarsa onu görür söyleriz öyle değil mi ? Öyle demişti televizyondaki psikolog.

Hayvanlar zaten vardı . Onlar hep var. Biz onu neyle görür kılıyoruz ?

onlar da bu çocuklarla konuşmuştur... Seni hiç köpeklere attılar mı anne? Düşüncelere daldı anne Cebin. Annesi babası kendisine de küçükken böyle derlerdi sanki, hayal meyal hatırladı. Şu uzman psikolog da öyle söylemişti programda: -Kulağınıza sürekli ne fısıldanıyorsa, siz onu haykırmaya başlarsınız!.. Cebin kendini sorgulamaya başladı. Neden bu kadar korkuyordu? Başka bir yol yok muydu? Oysa çocuklarına o çocuklarla arkadaş olmayı öğretebilirdi. Ancak yargıları ona izin vermiyordu. Köpekler onun için sadece korku ve tehdit ifade ediyordu. Yorumlarını ekleyerek abartarak kendi çocuklarını neden bu kadar dehşete düşürmüştü ki? Cebin çocukluğunu hayal etti. O zamanlar yani çocukken köpek korkusu tahayyül edemediği bir korkuydu. Yetişkin oldu ve hiçbir şey değişmedi. Ve korkularını olduğu gibi çocuklarına aktarıyordu. Annesi ve babası kızdığında Cebin'e "Bak uyumazsan seni köpeklere atarım" derdi. Şimdi hatırladı. Köpekler neydi? Kimdi? Ne değildi? Söylemezlerdi ki! Konuşamazlardı ki! Köpek bir can mı, sokağa ait kıst kıst/hoşt hoşt diye seslenen/kovulan bir hayvan mı? Eşya mı? Köpek, hayvan, can ne ki? Öyle de böyle de yaşar onlar sokaklarda, iye düşünürdü? Oysa onlar artık çöpleri bile karıştıramaz hâldediyeler. Çünkü çöp konteynerleri bile yer altına alınmıştı. Köpekler o konteynerlerin üzerindeki elli kiloluk kapağı kaldıramazlardı.

Ascan eve geldi. Kafasında deli sorular. Köpekler onlar taşınmadan önce yine o mahallede yaşıyorlardı. Ne olurdu sanki herkes bir kap yemek koysaydı. Ne olurdu ki? Evlerinde bu kış vakti mışıl mışıl uyuyan insanlar hayvanların dışarıda ne hissettiğini beş dakika düşünürler miydi acaba? Elbette düşünenler vardı. Ancak daha da önemlisi canların insanların bakımına muhtaç kalmış olmasıydı.

Ascan bir araştırma okumuştur. Bu araştırma başka bir ülkede yapılmış. İki insana para veriliyor ve birine, "Sen sadece kendin için bu parayı harcayacaksın" deniliyor. Diğerine ise "Sen bu parayı sadece başkaları için harcayacaksın" deniliyor. Günün sonunda parayı başkaları için harcayan insan daha mutlu hissediyor. Biz insanlar başkasına yardım ettiğimizde, fayda sağladığımızda daha mutlu hissediyoruz. Bu gerçek bir bilgi. Bundan mahrum yaşadığı için mutsuz olabilir miydi o kadın? Acaba o kadın ve o dedenin kalbi ne olursa yumuşardı ve sevgiyle tanışır mıydı? Bu düşünceler ile daldı uykuya. Yarı huzur yarı buruklukla.

Acaba olaylara farklı açılardan bakmayı başarabilirler miydi? Acaba bu olayı kaç farklı türde düşünüp değerlendirebilirlerdi? Kulağına köpeklerle ve canlarla ilgili söylenen onca şeyi olduğu gibi kabul edip çocuklarını bu söylemlere dahil etmeye devam mı edecekti yoksa bu karşılaştığı çocuklarla kolkola olmanın birlik ve beraberliğin anlamını keşfedecek miydi?

Köpeklerin, canların penceresinden bakılıyorsa acaba onlar ne söylerlerdi, neler söylemek isterlerdi? Kimbilir.

Yakın zamanda izlediğim ve sadece 35 dakikalık bir animasyon filmini sizlere önermek isterim. Aile olmanın, evin sadece bir mekân olmadığına, tüm canlarla zaten bir olduğumuzun önemini anlatan bir kısa film. Her kim yoksa, onun yokluğunda, varlığı özlenen can olmanın kıymetini hissettiriyor. Sistem büyüdükçe biricik olmanın önemini küçülten düzen adı verilen şeyden arındıran bir film. Filmin adı: 'Çocuk Köstebek, Tilki ve At'

İyi seyirler.

Demet ANTEPÜZÜMÜ

-Kaçıyorum.

-Nereye kadar?

-Bilmiyorum. Farkında olduğum tek şey bu; kaçtığım. Senden dahi!

-Benden dahi mi? Ama bana bunu söyleyecek kadar cesursun.

-Korkuyorum demedim ki, kaçıyorum dedim.

-Kaçmak; korkunun yansıması değil mi ki?

-Neden kaçtığının farkında olduğun sürece, hayır değil!

Bir hayatı var hepimizin ve sayısız duygusu. Ciğerlerimizi doldurmak için tam dokuz ay beklediğimiz an başlar hikâye. Son kez ciğerlerimiz söndüğünde biter. Kaç yaşında ölür, kaç yıl diri kalırız? Bilemiyoruz. Büyüeyebilenlerimiz, benim bir ömrüm vardı diyenlerimiz... Nasıl geçti anlamazlar, ellerinde baston. Anlamak, anlamlandırmak bir ömrü kolay olmasa gerek. Bir okuldan mezun olan her öğrenci nasıl aynı donanımla mezun olmuyorsa bizim neneler, dedeler de öyle işte. Hayat okulunun mezuniyet tarihi belli olmayınca, bizimkilerin günahı ne? Kimi ömrünü anlamaya, kimi kendini, kimi çevreyi.. Hepsinin meşgalesi, fark ettiği kendine kalmış ve kendi yetiştirdiklerine. İlk insandan bugüne nesiller boyu her biri farklı bir detayı koya koya gelmiş. İyi ki gelmişler, tecrübelerini harmanlayıp bize aş eylemişler. Dünyayı bizden öncekiler kurmuş, bize de kurulanların üstüne kendimizden bir parça koymayı vasiyet diye bırakmışlar.

Bir ışık huzmesi çarpına kadar karanlığın örtüsünden görünmezmiş dünya. Sonra ışık karanlığın örtüsüne değmiş ve örtü kalkıvermiş. Işığı fark edenler; yavaş yavaş görmüşler dağları, taşları, denizleri, suları. Usul ama emin bir fark etme serüveni olmuş; aydınlığın gelişi. Dünya karanlık örtüyü örtememiş bir daha çünkü ay karanlığın geçeceğine olan inancı getirmiş. Ondan sonra doğanlar büyüeyebilmeyi fark etmiş ve devam etmiş bu serüven.

FARKIN

DALIKI

Görüyorsunuz ya! Fark etmekle başlamış yaşam bile. Fark edilmek; kalbe kan, fark etmek; cana nefes oluvermiş. Nesillerce aktarılan ve başka fark edişlerle birleşen bu deneyimler şu anı oluşturmuş. Fark etti, fark edildi insan. Ve tahtaya şimdi yeni bir kelime yazdı; farkındalık. Işık huzmesi ile başlamıştık, ve farkında olduğumuz anlar, anlamlardan şimdi farkındalık diye bambaşka bir melodi, dönüşmüş bir söz çıkıverdi ortaya: farkındalık. Fark etmiş, fark edilmiş ve yolun sonu farkındalığa çıkmıştır. Mumsan yanmaya razı olacaksın. İnsansan farkını ortaya koyacak ve farkında olacaksın, kendinin ve cümle âlemin. Yanıbaşında olanların, karşında olanların, havanın esintini, suyun akışının farkında olacaksın. İyiliği de kötülüğü de yaşamın zıtlıklarla dolu olduğunu bileceksin. Aldığın nefesi fark ederek, içinde olduğun anın farkında olacaksın. Tüm bunlar oldu muydu, tamam oldum sanmayacaksın. Hayatın bir yol olduğunu ve sonsuz olduğunu bilerek yaşayacak, her şeye rağmen içindeki umudun bir ışık hüzmesi olduğunun farkında olacaksın.

Söylemek kolay sanan dost: Kendine sor bakalım; yanmaya razı bir mum gibi ne olduğunun, kim olduğunun farkında mısın? Garip dünya bize yuva olmuş, sade bize değil kurda, kuşa, tüm canlılara... Olan bitenin farkında mısın? Diri misin, sağ mısın? İnsan-ı kamil misin, beşer misin? Aynaya baktığında gördüğün nedir, gördüğünden anladığın nedir? Dünyanın örtüsü kalkmış, başını kuma gömenin örtü olmadığını farkında mısın? Tüm canlıları, ömrümüzü layıkıyla fark ederek ve farkındalıkla geçirebilmek üzere...

Asya Ailin ARSLAN

Şahsen ben insanları yargılamak yerine, onları anlamaya çalışmaktan zevk alıyorum.

Stefan Zweig

Güvenli sularda fazla yüzdüm. Şimdi boğulma vakti.

Sylvia Plath

“Her şeyden hoşlanman gerekmez.
Yalnızca anlamalısın.”

Ernest Hemingway

Neşeli manzaraların altında hüznün yattığı görülür.

Nikolay Gogol

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından başlatılan köy okullarına kütüphane kurma projesi bugün itibariyle **28 okula ulaşmıştır**. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

Gidilen okul sayısı: 28
Götürülen kitap sayısı: 10175
Toplanan kitap sayısı: 12117

 Geleceğimiz Kitapta

 @geleceğimizkitapta